

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Ilustrații și concepție grafică: Ierom. Savatie Baștovoi

© Ierom. Savatie Baștovoi

© Editura Cathisma, pentru prezenta ediție,
București, 2019

ISBN 978-606-8272-35-1

Descrierea CIP poate fi consultată la
Biblioteca Națională a României

SAVATIE BAȘTOVOI

Cartea pentru bărbați

Cu 29 de ilustrații ale autorului

CATHISMA

Cuprins

I. Cum să fii față de tine însuși

1. Nu te teme. 7
2. Nu profita 15
3. Nu-l lovi pe cel mai slab 19
4. Nu-l lovi pe cel mai puternic 25
5. Nu lovi sub centură 29
6. Luptă pînă la capăt 33
7. Nu te vinde 37

II. Cum să fii față de ceilalți

8. Apără cu tot ce ești pe cei de lîngă tine. 43
9. Iartă 49
10. Așteaptă să-ți treacă. 53
11. Nu fi bănuitor 59
12. Fii blînd 63

13. Fii bucuros.....	69
14. Nu cere despăgubiri.....	73
15. Desparte-te fără vorbe.....	79
16. Gîndește departe.....	83
17. Nu face tot ce poți, nu spune tot ce știi.....	89

III. Cum să fii față de învățători, părinți și Dumnezeu

18. Cinstește pe cel mai bun.....	95
19. Cinstește pe tatăl și pe mama ta.....	101
20. Nu fi fără Dumnezeu.....	105

Comenzi:
www.librariasophia.ro

Difuzare:
Supergraph
Str. Ion Minulescu nr. 36, sector 3,
031216, București
Tel.: 021-320.61.19; fax: 021-319.10.84
e-mail: contact@supergraph.ro
www.librariasophia.ro
www.sophia.ro

Vă așteptăm la
LIBRĂRIA SOPHIA
str. Bibescu Vodă nr. 19,
040151, București, sector 4
(îngă Facultatea de Teologie)
tel. 021-336.10.00; 0722.266.618
www.librariasophia.ro

I. Cum să fii
față de tine însuși

1. Nu te teme

Orice bărbat trebuie să fie gata să moară. Puterea de a sta neclintiți în fața morții ne face bărbați. Bărbatul fricos nu este bun la nimic. Nimic din ce trebuie îndeplinit nu poate fi făcut de bărbatul fricos. Nici iubirea, nici credința, nici o altă virtute nu poate fi înfăptuită de bărbatul fricos.

A nu ne teme nu este o virtute, ci o condiție. Dacă ai iubi înseamnă a ne pune sufletul pentru aproapele nostru¹, atunci omul fricos nu poate iubi.

Credința este și ea o biruință asupra fricii. Frica a fost cea care l-a scufundat pe Petru, atunci când iubirea îl făcuse să meargă pe apă. „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?”², a fost mustrarea lui Hristos către ucenicii speriați de furtună. Prin urmare frica este o abdicare de la credință, așa cum curajul este o formă de manifestare a credinței.

A te teme înseamnă a nu avea încredere în propriile puteri, a nu te teme înseamnă a avea încredere în puterea lui Dumnezeu.

Dacă frica de pericole evidente este condamnată, cu atât mai mult fricile închipuie

¹ Ioan 15, 13.

² Matei 8, 26.

sînt o rușine pentru orice bărbat. Frica de întuneric, de străinătate, de boli sau de ziua de mîine, precum și alte așa-zise fobii, trebuie învinse încă din copilărie.

Inflația fobiilor, alimentată de psihologii moderni, este o îmbolnăvire conștientă a omului necredincios, lipsit de repere spirituale. Despre unii ca aceștia prorocul David spunea cu trei mii de ani în urmă: „Temutu-s-au de frică acolo unde nu era frică.”¹

Pe de altă parte, frica este un lucru cu totul omenesc și fiecare om a suferit măcar o dată de temeri iraționale. Sfântul Ioan Scărarul vorbește despre fricile iraționale, punîndu-le pe seama necredinței, dar oferă și sfaturi despre cum să le biruim. De pildă, frica irațională de întuneric va fi învinsă prin umblarea prin întuneric pînă cînd mintea se va convinge că nimic rău nu ni s-a întîmplat:

¹ Psalmi 52, 6.

„Frica este o însușire copilărească pe care o manifestă sufletul îmbătrinit în slava deșartă. Frica este lipsa credinței arătată în așteptarea plină de spaimă a unor lucruri neprevăzute. Este o presimțire a unei primejdii închipuite, o cutremurare a inimii care se înspăimîntă și se împuținează pentru unele nenorociri îndoielnice. Teama este lipsirea de orice certitudine chiar și în lucrurile cele mai sigure.

Sufletul mîndru care se bizuie numai pe sine este sclavul fricii, el se teme și fuge la cel mai mic zgomot sau umbră.

„Omul fricos suferă de două boli: de puținătatea credinței și de iubirea de trup.”¹

Frica se manifestă la toate nivelurile, astfel încît omul fricos petrece într-o stare de îndoială continuă. El se teme de șefi, de hoți, de boli, de viteză, de căderea leului, de mîncarea periculoasă, de gropile care îi strică mașina.

¹ Scara, Sfîntul Ioan Scărarul.

Omul fricos este capitalul cel mai sigur de revoltă socială și casnică. Fricile colective au fost studiate de-a lungul istoriei, astfel încît multe războaie și revolte au avut loc prin exploatarea fricilor mulțimii.

Protestele de stradă sînt locul unde oamenii fricoși își revarsă nepedepsit furia și neputința. Gestionarea fricii este un monopol al puterii politice și fiecare epocă a avut propriile limite pentru frică și curaj. Protecția protestatarilor prin legi – la care s-a ajuns astăzi – este o confirmare a faptului că frica mulțimilor devine un factor de coagulare politică atunci cînd este prezentată drept curaj.

Ultimii treizeci de ani au arătat că protestarii care pretind că au înfăptuit anumite schimbări politice ajung să se dezbine între ei, să ofere propriile interpretări ale evenimentelor, să se constituie în sindicate și alte grupuri de interes – fapte care nu au nimic cu